

MARIJA
ŠERIFOVIĆ

IsPOVEŠt

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Marija Šerifović
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

Fotografija na naslovnoj strani i logo „Ispovest“:
Petar Vujanić.



Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

IsPOVĚst

Sadržaj

<i>Uvod</i>	9
-----------------------	---

PRVI DEO

Nemirno dete u neobičnoj porodici	13
Škola i muzika.	19
Dolazak u Beograd, menadžeri i Beovizija.	27
Evrovizija	37
Posle istorijskog uspeha	49
Menadžeri kao kriminalci i, naravno, političari	55
Još malo o muvatorima i prevarantima	61
San i odlazak u Malme	65
„S“ kao Srbija	75

DRUGI DEO

Moje slabosti: bes, poker i ostali poroci	83
Moja seksualnost: zabava miliona	97

<i>Izjave zahvalnosti</i>	111
-------------------------------------	-----

<i>O autorki</i>	113
----------------------------	-----

Uvod

Ovo je kraj jednog puta u mom životu i početak drugog. Zato želim da raščistim račune i podvučem crtu. U životu nisam dobila ono što sam želela, nego ono što sam zaslužila. Usponi i padovi, suze i smeh, radosti i tugovanja, zahvalna sam Bogu na svemu što mi se dogodilo, a posebno na onim lošim stvarima jer verujem da su me upravo one učinile snažnijom i odlučnijom osobom. Ali bilo je i dobrih stvari. Kad sam pobedila na takmičenju za Pesmu Evrovizije 2007, imala sam dvadeset tri godine i ostvarila sam svoj san, ali tada je moj život postao prilično čudan. Tokom narednih godina nastupala sam u mnogim evropskim gradovima i videla kako se u svetu odnose prema scenskim umetnicima; naravno, kad bih to uporedila sa situacijom u našoj zemlji, ovde to izgleda kao kada ajkule namirišu krv: mnogi moćni ljudi, posebno iz srpskog šou-biznisa, nisu bili dobronamerni prema meni ili su imali loše namere. S druge strane, verovatno zato što ne izgledam

kao plavuše sa estrade punjene silikonima, a ipak sam pevačica, i to prilično drugačija u svakom pogledu, o meni su u medijima počele da kruže razne neistine i poluistine koji su plasirali ambiciozni novinarčići koji se ne libe da grade karijeru na lažima: pisali su da sam transvestit, da imam testise, da sam u sprezi sa nekim političarima, da mi je država dala ogromne pare posle Evrovizije i mnoge druge gluposti. Jer, svi već sve znaju o Mariji Šerifović, ali me retko ko zaista poznaje.

Pišem ovu knjigu jer imam želju da onima koji vole moje pesme, a i svima drugima, ispričam šta mi se dogodilo pre nego što sam postala ono što danas jesam, kao i pravu istinu o nekim događajima koji su spinovani kroz medije. Svaka ovde zapisana reč je istina, zato se ova knjiga zove *Ispovest**. Tako ću odužiti svoj dug prema sebi, svojim prijateljima i porodici, i osloboditi se balasta laži iz prošlosti i ugledati svetlo lice budućnosti.

Priča mog života počinje u maloj i mirnoj Ulici grada sirena 4/14 u Kragujevcu, gde sam se rodila pre ravno trideset godina u jednoj veoma neskladnoj porodici.

* Knjiga *Ispovest* deo je šireg projekta u koji spadaju muzički album, televizijska serija i dokumentarni film.

PRVI DEO

NEMIRNO DETE U NEOBIČNOJ PORODICI

Moj dolazak na ovaj svet bio je dug i mukotrpan. A može se reći i da sam imala sreće što sam se rodila. Naime, majka Verica je imala devet spontanih pobačaja. Četiri pre mene i pet posle mene. Nekim čudom ja sam pretekla. Verica me je rađala od pola osam uveče do sutradan u pola četiri popodne u kragujevačkoj gradskoj bolnici, kao da moju majku oni silni pobačaji pre mene nisu dovoljno namučili. Moj i njen život su skoro dvadeset sati visili su o koncu. Čitavog života svemu udaram kontru, pa i kad sam dolazila na ovaj svet, nisam krenula glavom, nego leđima. Odmah sam imala kosu i valjda je zbog toga Verica tokom trudnoće imala teške mučnine koje je pokušavala da neutrališe žvakama i gaziranim sokom od narandže. Takođe, punih devet meseci uzimala je muške hormone kako bi održala trudnoću. Rekla mi je da je u devetom mesecu ličila na narkomana – svaka vena na telu bila joj je izbodena zbog injekcija hormonâ. Kad se porođaj ipak

nekako završio, došli su trubači. Počeli su po podne i svirali sve do jutra. Izgleda da je tako moralo tako da se desi – došla sam na ovaj svet s muzikom. Pesma mi je bila i u genima.

Moja porodica, sa majčine strane, potiče iz centralne Srbije, iz okoline Kragujevca i svi su iskreni pravoslavci. Očevu porodicu čine muslimani sa juga zemlje, ali ja s tim nemam problem i poštujem sve veroispovesti, onoliko koliko drugi poštuju moju. Moj čukundeda posedovao je skoro dve trećine zemlje u Vranju, a jedan od mojih dedova bio je vlasnik nadaleko čuvene kafane *Belo jagnje* u Vranju – u njoj je pevala slavna Koštana koju je kasnije Bora Stanković u literaturi ovekovečio za sva vremena. Ima jedna zanimljiva priča o mojim rođacima: iako su mahom bili muslimani, slavili su Đurđevdan jer se tada peče jagnje. Svima su poklanjali jagnjad, a zauzvrat su tražili minimalnu nadoknadu u koži jer su se bavili kožarskim zanatom. Moj deda Jaško bio je čuveni harmonikaš u vranjskom kraju, stručnjak za mađarske i ruske pesme a posebno za šansone. Kad je jednom bio u Kragujevcu na svirci, upoznao se s mojom bakom Draginjom, zakletom pravoslavkom. Kad su dobili dva sina, Rajka i Milana, deda se nikad nije bunio što se tako zovu, a ne recimo Fikret i Raif. Ljubav uvek treba da bude jača od religije jer se svaka religija zasniva na ljubavi.

Moja majka Verica je pevačica a otac Rajko bubnjar. Često su putovali a ja sam, ponekad i danima, ostajala kod kuće. Kad se sve sabere, viđala sam ih s prekidima dva-tri meseca godišnje. Mene je očuvala baka. Tako se rodila čudna i velika ljubav između

Rajkove majke Draginje i mene. Baku volim više od svega na svetu. Ona je zaslužna i kriva za ono što sam danas – dobar čovek i razmaženo biće. Verica se nikako nije slagala sa Draginjinim vaspitnim metodama, pa mislim da je i danas proklinje. Jednostavno rečeno, meni je baka branila da radim bilo šta. Čuvala me je od svakog mogućeg fizičkog posla. U najgorem slučaju, dozvoljavala mi je da podižem kašiku i viljušku i jedem bez ičije pomoći. Baka mi je oduvek govorila da ću postati veliki umetnik i uvek sam osećala da je njena ljubav prema meni neverovatno iskrena i velika – ipak sam ja bila godinama čekano unučće. Draginja je često govorila Verici da, dok je ona živa, ja ništa neću raditi. Verica ju je kritikovala i govorila da bi trebalo da me nauči da čistim ili usisavam, ali Draginja nije htela ni da čuje. Volela me je više nego rođenu decu. I ja nju. Inače, Draginju su zvali Lepa jer je bila stvarno lepa žena. Ona je gajila dete u meni. Zato i ne volim ljude koji nisu makar malo infantilni, bez obzira na godine i prošlost. Takođe, baka je na određen način zaslužna za dve bore na mom licu: osmeh koji ih pravi često se baškari na mojim obrazima, po njemu ljudi često prepoznaju moju energiju. Za to ću joj večno biti zahvalna. Naravno, uz taj osmeh, mnoga ružna životna iskustva sagradila su drugi deo mog karaktera: drčnu, nedostupnu i bezobraznu Mariju. Ali to čini ravnotežu u mojoj ličnosti koja mi savršeno prija – kome se ne dopadam slobodno može da me izbegava.

Moj otac Rajko bio je šarmantan i lep čovek, divnih manira, pravi džentlmen, a uz to i dobar muzičar, ali imao je jednu nezaobilaznu manu – ispod šarenih boja

spoljašnjosti i lepog ponašanja nazirale su se crne i sive nijanse njegove duše; kad bi popio, Rajko je postajao drugi čovek: pretvarao se u zver. Nebrojeno puta sam ga videla kako, poludeo od alkohola, tuče majku kao životinja. Obično bi me oko tri-četiri ujutru probudila buka, cunami urlika i vrištanja: Rajko se vratio s kocke – tog poroka nikad nije uspeo da se oslobodi – i krvnički tukao Vericu. Prebijao ju je kao mačku, ostavljajući je plavu od podliva i masnica. Kad bih se ujutru probudila, nisam mogla da prepoznam njeno lice jer je bilo deformisano od batina. Kad bi došao kući mrtav pijan, svi su morali da beže od kuće i spavaju kod prijatelja.

Inače, na tu temu s Rajkom nikad nisam razgovarala. Ne bih ni volela. Sigurna sam da bi to bio opasan obračun. Ko zna šta bi izletelo iz naše Pandorine kutije. Sigurno nešto mučno i zaguljeno. A moglo bi da dođe i do nesrećne kulminacije. Recimo, da sednem u kola i udarim oca. A to nije u redu.

S druge strane, imala sam sve što bi jedno dete moglo da poželi. Mislim na tu socijalnu udobnost. Roditelji su se veoma trudili da od mene naprave dobru i kvalitetnu osobu. Zahvalna sam im i to ću im uvek pamtit. Isto kao i traume koje sam proživela dok sam ih gledala kako se svađaju, a onda bi, naravno, počeo cirkus: Rajko lema Vericu. Ali, s druge strane, možda bih u suprotnom postala razmaženi debil slavnih roditelja. Beograd ih je prepun. Ja sam na primeru roditelja videla kako treba i kako ne treba raditi. Nešto sam naučila. Majka je, recimo, bila sasvim sama kad se porađala. Otac je došao da me vidi tek posle desetak

dana. A za to vreme, dok Verica nije znala gde je Rajko, nastao je moj polubrat Danijel Pavlović. Mislim da se to desilo otprilike u isto vreme kad sam ja došla na svet. Dakle, i pre nego što sam zakoračila u ovaj svet i postala svesna svog okruženja, suočila sam se sa nagomilanim problemima. Bili su sve teži i teži dok na kraju nisu postali nerešivi. Još kao klinka osećala sam prisustvo nasilja i reagovala sam na njega.

Povremeno sam krala pare iz kućnog budžeta. Dešavalo se nekad da uzmem Veričinu torbicu, izađem na terasu i sav sadržaj istresem na ulicu, ali sam novčanice volela da bacam pojedinačno i da gledam kako lete. Kad su ukućani počeli da se prepiru oko toga ko je uzeo novac, vikala sam mami kako napolju nešto leti i vukla je za pantalone ka terasi. Bilo mi je strašno zabavno da gledam kako novčanice polako padaju, letele su kao neke neobične papirne ptice. Uvek sam bila nemirno dete i pravila svakojake zvrčke.

ŠKOLA I MUZIKA

Roditelji su me upisali u Osnovnu školu „Radoje Domanović“, kod učiteljice Ramize Petrović. Ona me je veoma dobro poznavala, bila je moja uteha kad god mi je to trebalo, i mogu da kažem da je ona jedna od retkih osoba koje su uspele da me dobro razumeju u tom osetljivom periodu od sedme do jedanaeste godine kad svako od nas mora da prođe kroz „institucionalni režim škole“. Sećam se da se učiteljica odnosila prema meni kao prema već formiranoj i samosvojnoj osobi što mi je mnogo pomagalo.

U lepoj uspomeni iz tog vremena ostao mi je prvi dečiji festival na kojem sam učestvovala sa svojom drugaricom Jelenom Tomašević. Ona je pobedila, a ja nisam ušla ni u prvih pet. Tada sam imala deset godina. Organizator festivala bio je moj stric, pa je logično zaključiti da sam mogla da pobedim, ali nisam to iskoristila. Ipak, beskrajno sam zahvalna stricu jer mi je još tada razvio želju da se borim za sebe, budući

da je prepustio ljudima da sami izglasaju pobjednika. Bila je to velika životna lekcija – zbog toga me danas izluđuju nameštene, lažne pobjede.

Godine provedene u osnovnoj školi bile su lepe i burne iz mnogo razloga, pre svega zbog toga što sam se tada upoznala sa svojim polubratom. Pohađali smo nastavu zajedno, često sedeći jedno pored drugog, a da nismo ni znali da smo rod. Verica je za njega saznala mnogo ranije, kad je Danijel imao dve ili tri godine, i to na način baš kao u filmovima – jednog dana je otvorila poštansko sanduče i u njemu zatekla poziv Rajku za utvrđivanje očinstva. Bila je to još jedna prilika za kaos u kući i supružničku turbulenciju. Da, mama mi je rekla za brata, ali mnogo kasnije, kad sam imala tri-naest ili četrnaest godina. Čekala je da malo odrastem da mi priredi još jedan porodični šok. Zatim smo se Danijel i ja upoznali. Odmah smo ostvarili normalan kontakt – kao da smo već bili stari drugari. Nismo se viđali suviše često, ali kad sam zakoračila u punoletstvo počeli smo da se družimo češće. Prema Danijelu sam se oduvek ponašala kao starija sestra – zaštitnički. Ponekad smo se i svađali, ali bile su to uobičajene svađe kroz koje prolaze skoro svi ljudi. Jednom smo se baš dobro zakačili – onako, na krv i nož. Malo je falilo da se pobijemo. Evo šta se dogodilo: tek sam kupila svoj prvi auto, mazdu 323, koji sam pazila kao bebicu, a on je bez razloga napravio tešku havariju. Ostavila sam ga samog u kolima dok sam otišla do radnje da nešto kupim, a on je za to kratko vreme uspeo da pokrene auto i odmah se zakuca u zgradu. Nije mi jasno kako je to uspeo da izvede. Morale su da prođu godine da mu

ovo oprostim. Ali sve su to sitnice koje su se pretvorile u uspomene. Danas se, zajedničkim snagama, trudimo da ne dozvolimo da bilo šta pokvari naš odnos. Ni on ni ja nismo birali oca. Prijatelje, partnera i posao možeš da biraš, ali roditelje i mesto rođenja ne možeš. Danijela i mene je povezivala i pesma, jer kad na svet dođeš s muzikom, to te nikad ne pušta.

Muzika mog detinjstva bile su pesme Lepe Brene. Obožavala sam je. Na jednom kasetofonu sam je slušala, a na drugom snimala sebe kako pevam zajedno s njom. Mikrofon mi je bio daljinski upravljač. Šta da kažem, od malih nogu se moglo videti da zaista volim da pevam. Volela sam da pevam i za komšije. Kao klinka sam pravila koncerte, a oni su bili publika. Iskreno, to se i moglo očekivati jer potičem iz muzičke porodice. Stric i baka su prvi primetili da pogađam tačne tonalitete, a kasnije je stigla podrška i od majke pevačice i oca bubnjara. Baka je takođe bila pevačica, a deda harmonikaš – večiti putnik. Atmosfera u našem stanu obično je izgledalo ovako: Verica peva u kuhinji, Draginja uz nju pevuši, a deda svira harmoniku u drugoj sobi.

Kad bi Verica i Rajko uspeli da se odvoje od nastupa, odlazili smo na more. Tada su mnogo vremena provodili pokušavajući da me ukrote. Bila sam nemoгуća kao dete. Nije ni čudo pored tolikog nasilja. Ali mene roditelji nikad nisu tukli – vaspitne mere bile su zabranjivanje televizije i oduzimanje mobilnog telefona. Zapravo, istukli su me samo jednom – imala sam sedam-osam godina. Prebili su me kao mačku. To se dogodilo 1991. ili 1992, kad smo se odselili u Beč, grad

koji ću kasnije zavoleti za čitav život. U Jugoslaviji je buktao građanski rat, pa smo u Beču živeli skoro dve godine. Čak sam išla i u tamošnju školu za Srbe, Bosance, Hrvate i ostale koji su izbegli iz Jugoslavije. Profesor mi je bio Albanac, a roditelji su me često ostavljali na čuvanje kod naših ljudi kad su imali obaveze oko svirki. Bez ikakvog razloga, nisam želela da me čuva jedna Hrvatica. Htela sam da idem kod komšinice, jedne žene iz Srbije koja je živela na spratu iznad nas, i kraj. Molili su me i ona, i otac i majka, ali nisu mogli da me ubede. Rešila sam da idem kod komšinice. Mogu samo da zamislim koliko sam im pojela živce. Tada su usledile vaspitne batine.

U to vreme u Beču je bilo dosta ljudi sa naše estrade, koji su tamo otišli iz istog razloga kao i mi. Recimo, Šaban Šaulić sa porodicom, Vesna Zmijanac, takođe, bili su i Mića Nikolić, Ljuba Aličić i mnogi drugi. Taj period mi je značajan u sećanju jer sam u to vreme prvi put odlučila da se ošišam na kratko. Nisam se ošišala zato što sam bila luda ili nezadovoljna životom, već je to prosto bila moja davna želja. Ili tačnije: jedna od pubertetskih manifestacija mog tvrdoglavog karaktera. Roditelji, ta uporna bića, uvek su mi, po ženskom običaju, nametali dugu kosu. To me je izluđivalo. Pravili su mi frizurice i kikice, obuvali lakovane cipelice, oblačili majice sa čipkanim kragnama. Meni je to uvek ličilo na omču oko vrata i morala sam da se oslobodim. Kratku kosu doživljavala sam kao nešto samo svoje – bila je to prva velika sloboda za koju sam se izborila. Mnogo kasnije shvatila sam da u životu sloboda nikad ne dolazi sama – za nju uvek moraš da se izboriš.

Po povratku iz Beča u Kragujevac upisala sam se u muzičku školu i uspela da je završim za tri godine kao instrumentalista – odsek klavir, iako niža muzička škola u Srbiji traje šest godina. Ali to me nije mnogo zanimalo. Majka je želela da sviram klavir, ali nisam mogla da sedim u mestu i drndam sve jedno te isto svaki dan po pet-šest sati. To mi je bilo dosadno, a ja prezirem dosadu. Kad je na red došla srednja škola, lomila sam se između srednje muzičke i srednje ekonomske škole. Ipak sam se upisala u čuvenu Prvu kragujevačku gimnaziju. Razredni starešina bio mi je Milanko Stefanović, predavao je istoriju i bio izuzetan čovek i profesor, jedan od retkih koji mi je ostao u lepom sećanju. Dobrim delom sam upravo zahvaljujući njemu uspela da maturiram, jer je imao razumevanja za ono čime sam se bavila i čemu sam težila. Sticajem okolnosti i on je u slobodno vreme bio muzičar, harmonikaš. Delili smo istu strast prema muzici. Sve drugo mi je ostalo u lošem sećanju. Prvu i drugu godinu srednje škole nekako sam pregurala, ali treća i četvrta bile su mi pravi pakao. Ništa me pod milim bogom nije zanimalo. Više sam vremena provodila na trgu i ispred škole nego na časovima. Delimično i zato što su u meni bujali hormoni u pubertetskom dobu, ali verovatno i zato što sam snažno predosećala da će mi pesma biti najvažnija u životu.

U trećoj godini sam zamolila direktorku da mi odobri korišćenje školske sale, inače jedne od najboljih akustičnih sala u zemlji, da bih održala svoj prvi solistički koncert. Već sam bila spremna i uvežbana sa bendom. Mogli smo odmah da počnemo da sviramo.

Možda sam tako htela da javno pošaljem poruku: ljudi, ovo sam ja, to će biti moj život. Pevala sam pesme Saše Vasića, Bisere Veletanlić, Zdravka Čolića, sestara Kovač i mnogih drugih. Repertoar je bio odličan i tada sam se definitivno okrenula pop-muzici, mada ljudi koji me poznaju znaju da dobro pevam i narodnjake. Mnogi su mi zbog toga predlagali da snimim album narodne muzike, ali ja još uvek ne razmišljam o tome. Uradiću to ako procenim da treba da osvojim i to tržište. Zasad pevam dobar narodnjak samo kad padnem u sevdah. Možda ću i da snimim takvu pesmu, ali kad se Verica povuče. Međutim, to mora da bude pravi narodnjak, onakav kakve su pre dvadeset-trideset godina snimali Vesna Zmijanac, Toma Zdravković, Zorica Brunclik i druge legende stare škole. Nažalost, takve pesme se danas više ne prave.

Sa Lepe Brene, iz mladosti, u srednjoj školi sam prešla na stranu pop muziku. Počela sam da slušam Maraju Keri, Vitni Hjuston i Majkla Džeksona; kasnije i Stivija Vondera, Ališu Kiz, Robija Vilijamsa, ali sam oduvek najviše cenila Vitni Hjuston. Bila sam na njenom koncertu u Beču 1999. godine. To je ubedljivo najbolji koncert na kome sam ikada bila, a ujedno i poslednja kvalitetna turneja Hjustonove, pre nego što joj je droga popila mozak.

Volim da slušam muziku različitih pravaca, skoro sve osim besomučnog urlanja i čudnih harmonija i glaso-va kao što su treš-metal, ded-metal i slične muzičke podvrste. Volim i crnačku muziku. Crni ljudi imaju taj čudesni muzički gen i sigurna sam da bih neke pesme mogla pristojno da otpevam, ali im se ne bih mešala

u nasleđe i tradiciju. Muziku moram da osetim, da mi na bini legne kao da je moja. I tekst koji pevam moram prvo da proživim, ili makar shvatim na pravi način – tako mora biti ako želiš da dopreš do ljudi i njihovih osećanja, ako hoćeš da te slušaju. Imam sreću što umem da se identifikujem sa tekstom pesme, pa ljudi veruju emociji koju im prenosim sa bine. I osećaju je. Snažno. To je možda najveća sreća za jednog pevača. Ima mnogo onih koji pevaju, ali vi ih ne primećujete, ne dodiruju vas, samo vam svirkaju u uvo sa radija dok usisavate prašinu ili perete sudove. Ali kad neko zapeva tako da morate da stanete i okrenete glavu – tu počinje prava muzika. Onda ono što muzičari rade ima smisla – kad čovek oseti pesmu i naježi se dok je sluša. Uvek se trudim i dajem sve od sebe da se tako osete ljudi koji slušaju moju muziku. Muzika je bila jedina stvar kojoj sam mogla u potpunosti da se predam – u pevanju sam uživala više nego u bilo čemu drugom. Kad sam to shvatila, ništa nije moglo da me zaustavi da ne napravim karijeru uspešne pevačice.